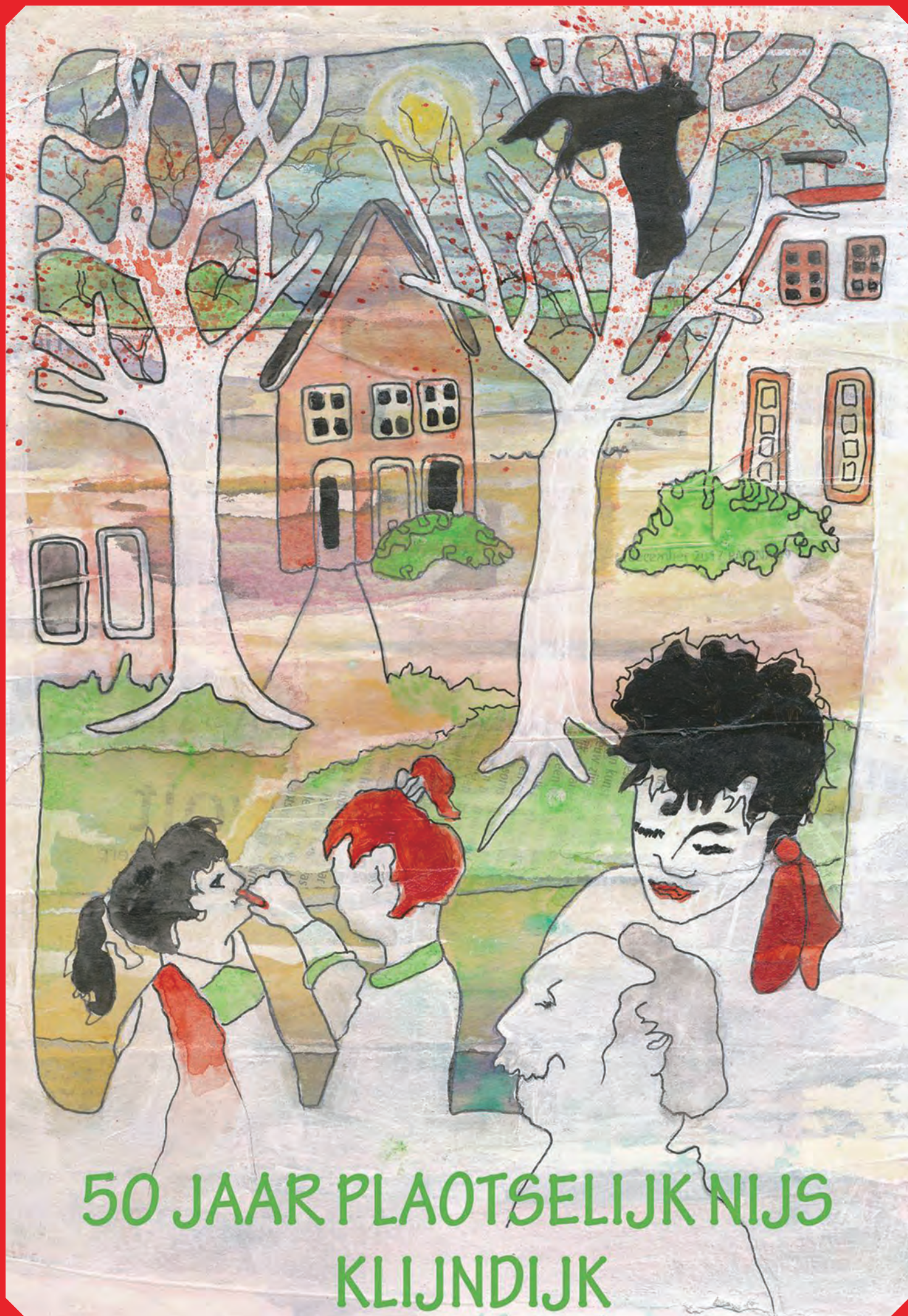

50 JAAR PLAOTSELIJK NIJS
KLIJNDIJK

VOORWOORD

Voor u ligt onze jubileumkrant.

De vijftigste jaargang van het Plaotselijk Nijs.

Een feestje waard, maar allereerst willen we de inhoud van deze uitgave met u delen.

We hebben onze best gedaan om interviews te houden met mensen die u vast wel eens hebt gezien, maar misschien niet kent.

Wat kunt u verwachten ...

- Een vriendelijk woordje van onze burgemeester.
- Maar ook een vriendelijk woordje van de redactie.
- Een gesprek met onze adverteerder die echt vanaf het eerste krantje heeft geadverteerd.
- Ook was er een gesprek met iemand die in Klijndijk is geboren, naar een ander deel van Nederland is verhuisd en nu haar: "ouwe dag" wil slijten in het geboortedorp.

- Drie "dartele dames" zijn bezocht. Geboren en getogen in het dorp en goed op de hoogte van allerlei zaken van het dorp. Heden en verleden.
- Een gezin dat hier kwam wonen en nooit weer ergens anders heen wil.
- Nieuwe Klijndijkers aan het woord.
- Een ontmoeting met een Belg die in Klijndijk een zeer aparte ervaring had.
- En een ontmoeting met nieuwe Nederlanders.
- Een gesprek met de kunstenaressen die de voorkant van deze editie heeft gemaakt.
- En... een gesprek met een kunstenaar die al haar hele leven in Klijndijk woont en die ook erg "beroemd" is buiten het dorp.
- Hoe was het jaar 2008?
- Er is een reporter te fiets.

- Een bezoek aan de drukker zodat u kunt zien, waar de afwerking plaats vindt.
- U leest iets over de plaatselijke zangeressen die de feestelijke middag hebben opgeluisterd.
- We hebben zelfs een verhaal over zeevissers uit dit zanddorp.
- Maar last but not least stellen wij u voor aan onze bezorgers die door weer en wind toch maar alleen voor de eer en eeuwige roem u op tijd het krantje doen toekomen.

En..... veel mooie foto's.

We wensen u veel leesplezier.

*Tinus de Jong,
Paula Oudshoorn &
Tineke van Wijk*

GROOT NIJS: 50 JAAR DORPSKRANT PLAOTSELIJK NIJS!

Deze uitgave van de dorpskrant is een heel speciale. Na 50 jaar is er dan ook alle reden voor een jubileumnummer. De vergadering van de ijsvereniging op 10 januari 1969 luidde het begin in van een halve eeuw aan dorpsnieuws voor jong en oud.

Klijndijk klinkt weliswaar niet groot, maar als het aankomt op de activiteiten die de Klijndijkers op de been brengen, is juist het tegendeel waar. Dat lezen we tien keer per jaar in de krant die al sinds de oprichting door vrijwilligers in elkaar wordt gezet.

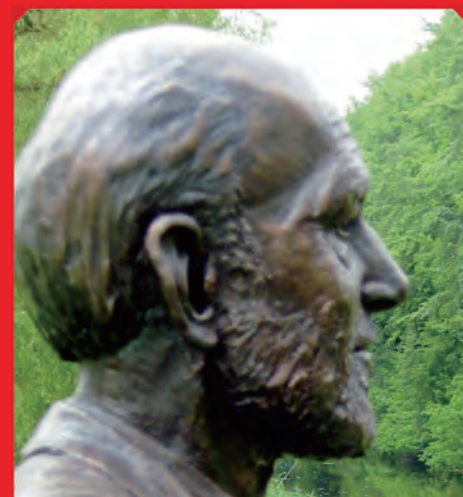
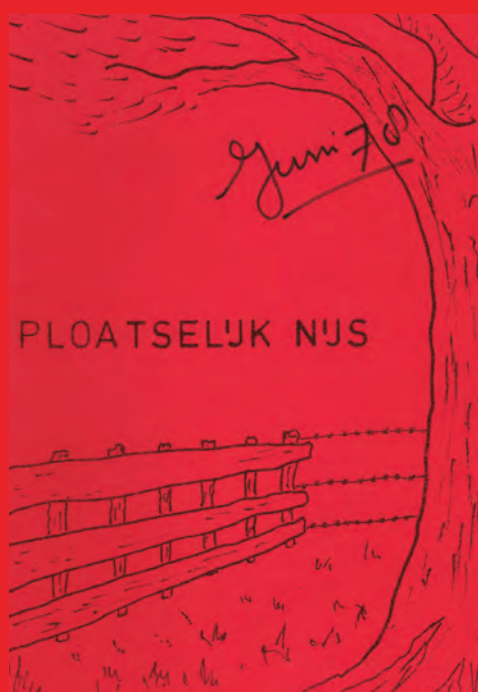
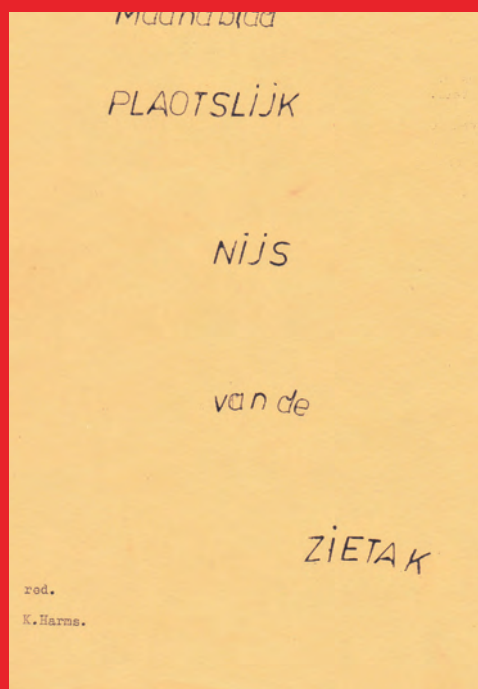

Op 15 april 2018 is Oes Hokkie het decor voor het feest dat de saamhorigheid van Klijndijk symboliseert.

En natuurlijk zijn veel Klijndijkers daar present, want dit heugelijke moment willen we niet missen!

Als burgemeester wens ik het dorp Klijndijk, alle actieve vrijwilligers die zich inzetten voor het dorp en alle andere Klijndijkers een fantastische middag toe. Laten we de eeuw volmaken en dit feest de inzet laten zijn voor de volgende halve eeuw Plaotselijk Nijs.

*Jan Seton,
burgemeester Borger-Odoorn*

DORPSKRANT **PLAOTSELJK NIJS**

COLLAGE OMSLAGEN EN ADVERTENTIES IN HET PLAOTSELJK NIJS

Bij kapper
GOOS
van Odoorn
voor betere
HAARVERZORGING
..... en de klant
BLIJFT KONING.

Verrukkelijk
Verrassend
Voordelig!

golf
Vernieuwd voordeel!

Golf Supermarkts van den Boogaard
Haagjesweg 202
7815 LR Emmen
0591-649802

Wist U
dat
hotel
„DE ZIETAK”
op bestelling o.a.
levert
koude schotels, zoals
HUZARÉNSALADE
ZALMSALADE
RUSSISCH-EI
Ook Uw adres voor
ALCOHOLISCHE- en
FRISDRANKEN.

KASPERS
ADMINISTRATIEKANTOOR
Ook voor uw particuliere
aangifte bijzet
Tevens hypotheeken
en verzekeringen
Annemiek Kaspers
Hoofdweg 22
7871 TB Klijndijk
Tel.: 0591 - 513131
Mob.: 06 - 46390328
Email: info@adminkaspers.nl

TERUG NAAR KLIJNDIJK

Roelof en Roelie wonen sinds 2011 in een twee-onder-één-kapwoning aan De Baander in Klijndijk.

Roelof komt van oorsprong uit Exloo en Roelie is geboren aan de Hoofdweg in Klijndijk. In haar jeugd heeft ze samen met haar ouders, broer en twee zussen altijd in Klijndijk gewoond. Naarmate het gezin groter werd, verhuisde ze van de Hoofdweg naar een woning aan de Melkweg en later weer op een andere locatie (dubbele huisjes) aan de Melkweg.

In 1966 ontmoette Roelie haar grote liefde in Klijndijk, en wel op de hoek, bij de dikke boom aan de Visserstraat/Melkweg. Ze weet het nog als de dag van gisteren. Het stel trouwde in 1970 vanuit het ouderlijk huis van Roelie aan de Melkweg. De huwelijksplechtigheid was in de geboorteplaats van de bruidegom, in het oude gemeentehuis te Exloo.

Roelof is na zijn dienstperiode als gemeenteambtenaar aan de slag gegaan en het bruidspaar is dan ook in verband met Roelof zijn werk in Groningen gaan wonen. Eerst in Stadskanaal, toen Baflo en uiteindelijk in Warffum, waar Roelof en Roelie meer dan dertig jaar hebben gewoond.

Toen de tijd van pensioen voor Roelof aanbrak, veranderde ook de woonomgeving in Warffum. Bewoners trokken weg, verkochten hun huis, mensen werden ouder en overleden; tijd voor Roelof en Roelie om hun huis te koop te zetten. Het huis was snel verkocht. Zo snel dat ze binnen zes weken al op zoek konden naar een andere woning.

Ondanks het feit dat ze graag in Groningen waren (en nog steeds komen), werd het tijd om de Groningse taal in te ruilen voor de Drentse. Ze wilden graag de vriendelijke bewoners van Drenthe weer opzoeken. Ze hadden besloten niet naar hun geboorteplaats terug te gaan, dus gingen ze op zoek in Westerbork, maar dat was het toch niet. De zus van Roelie noemde een mooie woning in Klijndijk. Ze gingen kijken en waren meteen verkocht, hun pact was verbroken. Roelie ging toch terug naar haar geboorteplaats Klijndijk!

In vergelijking met de tijd toen Roelie een klein meisje was, is er veel veranderd in het dorp. In haar tijd was het gedeelte van onder andere De Baander en de nieuwbouw nog helemaal niet gebouwd. Het was gewoon land. Daarnaast zijn de inwoners natuurlijk ook voor een heel groot gedeelte vernieuwd.

Ondanks alle veranderingen wonen Roelof en Roelie nu in een leuke straat en hebben het heel erg naar hun zin in Klijndijk. Ze zijn van plan hier oud te worden en willen hier niet meer weg. Na vele omzwervingen toch weer terug..... thuis in Klijndijk.

Op bezoek bij Wil en Henk Hanepen. Beiden geboren in een ander deel van het land. Ze wonen vanaf 1973 op De Deel. Ze waren de eerste bewoners daar. Hoe kom je dan in Klijndijk terecht, was de vraag.

Eerst maar even voorstellen. Henk Hanepen, geboren Amsterdammer (Jordanees), wat ook nog te horen is in zijn spreken. Hij heeft tot zijn huwelijk in 1956 daar gewoond en Wil Hanepen, geboren in Den Helder, maar is in haar verdere leven als thuiswonend kind, heel vaak verhuisd van de ene plaats naar de andere. Dit hield verband met het werk van haar vader bij de supermarkt Simon de Wit. Hij werd steeds weer op andere plekken ingezet om winkels op te zetten, en als troubleshooter te werken. De kinderen, waaronder Wil, moesten wel mee verhuizen.

Henk en Wil waren gek van atletiek en vooral hardlopen en ze hebben elkaar dan ook op de atletiekbaan in Amsterdam ontmoet. Henk glundert nog bij de herinnering aan dat leuke meisje waarop hij meteen viel. Ze kregen verkering en na de militaire dienst van Henk gingen ze wonen bij grootmoeder die alleen in haar grote huis woonde en na een half jaar zijn ze getrouwd in 1956 en ze zijn daar

eerst gebleven. Later hebben ze in Nieuw-Vennep gewoond en toen Henk voor zijn werk moest kiezen of hij naar Frankrijk of naar Emmen wilde gaan, was de keuze snel gemaakt. Zo zijn ze in Angelslo terecht gekomen en toen de buurvrouw, die werkte bij een makelaarskantoor, tekeningen had van woningen in Klijndijk, die echter nog wel gebouwd moesten worden, zijn ze in de auto gestapt en hebben ze in Klijndijk op De Deel gekeken. Er lagen alleen nog maar een paar fundamenteën en een betonnen vloer, maar Wil was meteen verkocht. DIT IS HET!

En zo is't gekomen, want... zo hebben ze me toevertrouwd: We blijven tot ons laatste eindje. De buurt is fijn, prettige buuren en er is sociale controle. Mensen letten op je. Bij het ouder worden, kwam de vraag bij hen op of ze naar een appartement zouden gaan of hier blijven en toen was de keuze snel gemaakt. In een appartement blijf je alleen, was hun gedachte. Een huis kun je snel aanpassen aan de ongemakken die in de loop van de jaren toch hun intrede doen. Inmiddels is er een traplift geïnstalleerd, waar ze op dit moment beiden gebruik van moeten maken. De tuin is onderhoudsvriendelijk gemaakt, zodat ze nog volop kunnen genieten in hun eigen tuin van de zon en de vogels. En zo kunnen ze voor elkaar blijven zorgen. Ze zijn gelukkig

met de buurt en sommige kinderen hebben hen als opa en oma geadopteerd.

Zelf hebben ze ook kinderen die nog in Amsterdam zijn geboren. De oudste dochter, Teddy, woont in Haarlem en de jongste, Inge, woont in Klijndijk. Vier kleinkinderen zijn er en het leuke is dat alle kinderen en kleinkinderen, op één technische kleinzoon na, in de zorg werken.

Toen ze in dus in 1970 in deze omgeving kwamen wonen, kwam in 1972 de serie Bartje, naar het gelijknamige boek van Anne de Vries, op tv. Dat vonden ze erg leuk, maar ondanks het feit dat ze al een poosje in deze contreien woonden, was het toch fijn dat het ondertiteld was. Ze konden het echt niet verstaan, terwijl hun altijd verteld was dat Drents zo'n gemakkelijke taal is.

Ze vullen hun vrije tijd in door met vakantie te gaan. Eerst met de tent toen de kinderen nog klein waren. Hun eerste kampeerervaring was toen Wil 7 maanden zwanger was van Inge. Ze hadden een tent geleend om eens uit te vinden of het wat was. En... het was wat. Het beviel hun uitstekend en daarna hebben ze zelf een tent gekocht. Ze hebben hiermee 38 jaar ervaring. Ze hebben een groot deel van Europa bereisd. Daar tussenin hebben ze alle stadia van kamperen gehad. Van een klein tentje naar een grotere bungalowtent, daarna een vouwwagen en nu.... een caravan, waarmee ze nu eigenlijk, ook wegens de leeftijd, alleen nog maar in Nederland gaan kamperen. Voor het eerst hebben ze een bus/bootreis geboekt, richting Ahrtal, want lekker zitten achter de geraniums? Dat willen ze niet.

EENS GEKOMEN EN ALTIJD GEBLEVEN

EEN BEZOEK AAN DE DRUKKER

Locatie 291

De locatie waar het drukwerk voor het Plaotselijk Nijs plaatsvindt, is bij de arbeidsmatige dagbestedingslocatie van stichting De Trans, locatie 291 BW Copy te Emmen.

Bij binnenkomst een prachtig visitekaartje, een fantastische hal met unieke artikelen. In de hal staan namelijk eigengemaakte en bewerkte artikelen als houtwerk met belettering, decoratieve artikelen, vogelhuisjes, luiergeschenken in cellofaan verpakt met een klein kaartje, en nog veel meer. Heel veel leuke cadeautjes om kennissen, vrienden, vriendinnen en familieleden mee te verblijden.

Het pand is ingedeeld in verschillende ruimtes met drie groepen, namelijk de nerfgroep (hout), artterra (keramiek) en papier (BW-copy). De afdeling papier bestaat naast begeleiding uit een tiental cliënten met een verstandelijke beperking. De afdeling verzorgt onder andere het drukwerk van het Plaotselijk Nijs.

Activiteiten van de groep

De groep papier werkt in opdracht van bedrijven, scholen, verenigingen etc. Op de afdeling is er altijd een link met papier. Het drukken/maken van kaartjes, chocoladerepen met speciale omslag, gepersonaliseerde teksten op artikelen, verslagen en kalenders drukken en inbinden, drukwerk met adressering, blikjes met snoep en speciale omslag en nog veel meer. Bij iedere activiteit op de afdeling zijn alle cliënten betrokken. Er wordt in bepaalde gevallen ook samengewerkt met andere groepen om het gewenste eindresultaat te behalen.

Het drukken van het Plaotselijk Nijs

Op de afdeling papier werken twee cliënten (Geert en GertJan) die verantwoordelijk zijn voor het printwerk, deze werken in de machineruimte. De één verzorgt de kleurkopieën en de andere de zwart-witkopieën. Beiden zorgen ervoor dat het drukwerk per pagina in een open kast, ofwel raapkast komt te liggen. De overige cliënten (waaronder Marieke, Rik, Martijn (Stagiair), Pascal en Pascal*) die werkzaam zijn op de afdeling zorgen ervoor dat het drukwerk per pagina wordt samengevoegd. Een ieder heeft zijn kwaliteiten en dus ook taken. De één raapt, de ander controleert de nummering, een ander sorteert de boekjes, weer een ander verzorgt het vouwen en nieten en natuurlijk het samenvoegen van een gereed product; tien om tien in een doos.

De begeleidsters van de groep

Op de dag van het bezoek waren er twee begeleidsters (Sonja en Evelyne) op de afdeling papier aanwezig. Evelyne geeft aan dat de meeste begeleiders/sters een combinatiefunctie uitvoeren. Begeleidster Sonja werkte eerst twee dagen op de afdeling planning en deed daarnaast dagbesteding, maar doet nu volledig de dagbesteding voor BW-copy. Evelyne is zorgcoördinator woning (van 07.00-10.00 uur), en daarnaast doet zij ook de dagbesteding tot 14.00 uur. Evelyne geeft aan dat je door het uitvoeren van een combinatiefunctie verschil bij de mensen ziet. Je ziet hoe ze thuis en op het werk zijn.

Een aantal cliënten van de groep

De dag van het interview toonden de cliënten erg veel interesse en een aantal van hen wilde graag zelf iets vertellen.

EEN BEZOEK AAN DE DRUKKER

Hieronder het verhaal van Pascal, Pascal*, GertJan en Martijn.

Clïënt Pascal

Pascal is op zijn zeventiende van school gegaan. Hij heeft op de praktijkschool gezeten, alleen heeft hij deze studie niet afgerond. Pascal is in het verleden veel gepest. Hij kreeg door zijn beperking geen acceptatie van klasgenoten, leraren grepen niet in, ze lieten het begaan. Pascal kon de druk niet meer aan. Hij heeft een IQ-test gedaan en is bij De Trans gaan werken, en wel bij de groep papier. Hij vindt het hartstikke mooi werk.

Pascal is redelijk zelfstandig en heeft een appartement bij De Trans. Hij heeft de winkels lekker dichtbij, beschikt over een balkon, heeft een kamer voor zichzelf en kookt zelf. Op het menu van deze dag: Chili Con Carne.

Pascal geeft aan dat zijn vakantie is geregeld. Hij gaat een dagje naar de Efteling en wel voor de tweede keer. De eerste keer was met de bewoners van de locatie Rolde (zijn voorgaande woonlocatie). Hij vindt het vooral 's avonds leuk, de attracties zijn dan langer open.

Tijdens het gesprek met een andere cliënt laat Pascal nog even een plattegrond van Attractiepark Slagharren zien. Op de kaart zijn favoriete attractie, een locomotief, ofwel een op hol geslagen treintje waar hij wel zes keer in gaat.

*Clïënt Pascal**

Pascal heeft in het verleden acht uur per werkdag bij de Emco gewerkt, maar geeft aan dat dit te zwaar voor hem was. Sinds anderhalf jaar doet hij dan ook werkzaamheden bij de groep papier en werkt hij vijf dagen in de week van 09.00 tot 15.00 uur. Bij de arbeidsindeling van De Trans

heeft hij tevens meerdere pauzes op een dag dan bij een standaard werkgever. Pascal woont op een zorgboerderij. Hij heeft een wasruimte, eigen wasmachine, strijkplank en keukenblok. De locatie bevalt hem goed.

Pascal is heel bekend met het Plaotselijk Nijs en geeft zelf aan dat zijn kwaliteiten liggen bij het nakijken en rapen.

Clïënt GertJan

Wanneer een order binnenkomt, bekijkt GertJan samen met zijn mededrukker Geert de opdracht. Wat is het gewenste aantal, hoeveel pagina's in kleur, hoeveel pagina's in zwart/wit, hoeveel grams papier etc. Het drukwerk start wanneer de begeleiders de orders hebben ingevuld. Er wordt per pagina gedrukt. Na een proefdruk van de te drukken pagina wordt de pagina officieel gedrukt. Indien de kwaliteit te wensen overlaat, wordt de kwaliteit (donkerder/lichter) aangepast. GertJan is tevreden over het boekje; het resultaat van het Plaotselijk Nijs.

Hij werkt al 24 jaar op de afdeling papier (BW). Drukken vind hij het leukst, maar de kantine valt ook in de smaak. Hij geeft aan dat het drukwerk telkens lastiger wordt met nieuwere machines, meer formaten en hij wordt zelf ouder.

Clïënt Martijn

De afdeling papier heeft sinds kort ook een stagiair. Martijn is een leerling op de Thriantaschool en loopt sinds kort stage op de afdeling. Ook hij heeft het erg naar zijn zin.

Verkoop van artikelen

De Trans verkoopt gemaakte en bewerkte artikelen op meerdere locaties. Kijk voor een overzicht op www.detrans.nl/winkels-en-verkoop-punten of ga naar de online shop op www.webshopdetrans.nl.

KOOPS - AL 50 JAAR ADVERTEERDER IN HET PLAOTSELIJK NIJS

Bij het bekijken van alle oude nummers van het Plaotselijk Nijs, kwamen we erachter dat vanaf het begin van ons 50-jarig dorpskrantje er één adverteerder was die ons nog steeds steunt met de advertenties, onafgebroken deze 50 jaren. Tijd om eens te gaan kijken wat er in de loop van de jaren is veranderd. De advertentie biedt nu heel andere dingen aan dan 50 jaar geleden, zoals stofzuigers, bromfietsen en rijwielen. De computer had toen ook nog duidelijk niet zijn entree gemaakt, zoals u kunt zien.

Als ik het terrein oploop van de firma Koops, zie ik op de deur "Autobedrijf Koops", 125 jaar staan. Alleen was dat vorig jaar alweer en zou het nu 126 jaar moeten zijn.

Ik heb een gesprek met Gert Koops die samen met zijn broer Johan van de vijfde generatie Koops is op het bedrijf. Een bedrijf dat er nu heel anders uitziet dan de advertentie van toen doet geloven. De vierde generatie, Vader Willem, die nu in Emmen woont met zijn vrouw Christien, is nog regelmatig te vinden in Klijndijk om nog wat hand- en spandiensten te verrichten voor zijn zoons, zoals het ophalen en terugbrengen van klantenauto's, auto's klaarmaken voor de verkoop, auto's wegbrengen, het zogenoemde werk zonder zorgen. Moeder komt af en toe op de fiets vanuit Emmen om nog wat kleine huishoudelijke klusjes te doen en binding te houden met het dorp.

Het bedrijf is opgericht door de opa van de bij ouderen nog wel bekende Geert (met zijn vrouw Albertje) Koops. In de tijd van Geert Koops en later zoon Willem is het bedrijf omgeturnd naar wat het nu is. De tijden hebben natuurlijk altijd invloed gehad op datgene wat er gebeurde

in het bedrijf, maar het hoofdpunt is altijd blijven bestaan en dat is, dat men altijd iets heeft gedaan met "zaken die te maken hebben met olie en benzine en dus motoren".

Waarmee is Koops begonnen?

In feite alles waarvoor je olie nodig had. Fietsen, tractoren, bromfietsen (DKW), een benzinepomp. Sommigen weten zich nog wel te herinneren dat er eerst een Essopomp was en later BIM. Ze hebben zelfs nog het agentschap gehad van het beroemde merk Solex en de auto merken: Lada en Zastava. Opa Geert Koops was trouwens een fervent grasbaanracer, samen met zijn broer Roelf, die later naar Assen is vertrokken. Het motorcrossen heeft trouwens een generatie overgeslagen. Gert en Johan zijn van huis uit geen crossers, maar zoon (Gert) Ramon was op zijn veertiende al bezig met crossmotoren en het crossen zelf.

Waar staan we nu:

De afgelopen jaren heeft Auto Koops een enorme groei doorgemaakt. Zoals vele dorpsgenoten ongetwijfeld gezien hebben, staat het terrein regelmatig vol met vele bedrijfsbussen. Naast alle merken occasions zijn Johan en Gert zich steeds meer gaan specialiseren in het inkopen en

verkoppen van bedrijfsbussen.

Vele merken en afmetingen zijn al langsgesproken en worden weer in een nieuw jasje gestoken. Deze bussen rijden inmiddels door heel Nederland. Mede door het internet komen de klanten vanuit het hele land en soms zelfs over de grens. Het werken met de bussen is voor de jongens zo inspirerend dat ze sinds 2017 naast de bedrijfsbussen nu ook eigen ontworpen bus-campers te laten maken. Inmiddels zijn er een aantal vakantieklaren. U kunt deze prachtig ontworpen bus-campers onder andere in de showroom bezichtigen en zijn ze te vinden op: www.koopscamp.nl

De zoon van Gert laat ook al zien dat hij geïnteresseerd is in auto's en ander rijdend materiaal en toont zodoende ook belangstelling voor de zaken. Hij gaat volgend schooljaar, na zijn eindexamen naar de mbo-opleiding van het TT-instituut in Assen voor auto- en motorfiets-techniek.

Op de vraag waarom de advertenties nog steeds worden gehandhaafd, zegt Gert dat het ook een kwestie is van ondersteuning zodat het Plaotselijk Nijs kan blijven bestaan. Wij wensen dan ook de firma Koops nog een bloeiende toekomst en dat dan ook voorbehouden mag wezen aan het Plaotselijk Nijs.

Dan zien we elkaar weer over 50 jaar!

Dit darp zunder brink an de zietak van 't knaol, kom ik op een mooie zunnige dag op mien stalen ros bin-nensjezen.

Ik kom vanuit Emmen en rijd richting rotonde.

Prachtige bomen op de Pandiek.

Er wordt hier veel geknutseld aan nieuwe en bestaande huizen. En paarden, veel paarden ! Ik ga richting Apestreek, voorbij de eenden, de voormalige kerk en ik vraag me af of daar diensten in zijn gehouden. Nu kan daar net een auto in geparkeerd worden. Voor de eenden en de kerk en het bos van de Zietak hebben we tegenwoordig een echte commissie.

Richting Melkweg nu.

Het dorp komt hier bij het vallen van de herfst in beweging. Het bladerdak ontdoet zich dan van zijn jas. Ritmisch wordt het lover verplaatst van de tuin naar de straatkant. Mensen komen weer op straat. Er wordt gepraat. En als finale van deze handelingen worden de gillende zangeressen uit de schuur gehaald die met hun hoge stemmen het blad uit het struweel blazen. Alleen jammer dat er af en toe een vals exemplaar tussen zit. Die moet nog even op zangles.

De Linden kan je eigenlijk geen straat noemen, maar een doodlopende weg, dus het heet daarom om ook niet zo. Het is echter een prachtweg voor toeristen die denken dat ze door dit bomenpad een weg naar het bos kunnen vinden. Met als gevolg: echtelijke spanningen.

Richting Valtherbos valt het me op dat de bermen verschrikkelijk groen zijn. Oooh, natuurlijke bemesting. Juist, ja.

Ik leid u de Wanstraat in. Tamelijk nieuw van opzet en opbouw. De nieuwe nieuwbouw. Ik fiets verder naar De Garven. De nieuwste nieuwbouw. Het valt me op dat dat een straat is waar je nooit kan verdwalen. Als je er aan de ene kant ingaat, dan kom je er aan de andere kant gewoon weer uit en als je het andersom doet en aan de andere kant begint

Ik peddel dapper door en kom dan terecht in de Pompstraat. Jong en oud wonen hier in één lijn en vanaf de Pompstraat, de Deel en de Baander in. Hoewel de straatnamen doen denken aan het boerenbedrijf, zal er toch lang gezocht moeten worden naar een boer.

Ik stuur mijn ros nog even naar het multifunctioneel centrum bij het sportveld. Sport, cultuur, familie en buurtfeesten, brunch, pubquiz en Kerst Culinaire Klijndijk het gebeurt hier. Oes Hokkie.

De Visserstraat komt in zicht. Héé, nummer 21. Is dat niet het huis van de vroegere grote regelaar van Klijndijk? Haastig spoed ik mij verder naar de Klijnstraat, waar 's zomers altijd een eigen kroeg staat

op het middenveld (en als er geen feest is, maken ze er wel één), pik scheef door de bocht nog een stuk Goedkoopstraat en een stuk Langeveldstraat mee. Dit alles onder het mom van de oude nieuwbouw, waar het goed toeven is.

Met een noodvaart bereik ik nog net op tijd het schoolgebouw. Wat moet het toch prachtig zijn om als leraar hier de basis te leggen voor de ontwikkeling van de mensheid! Wat...? Ik zie, dat de school een fabriek is geworden. De kinderen moeten hun heil elders zoeken. Dat is jammer. Heel jammer.

Mijn conclusie is: Klijndijk kan best zonder brink. Het is geen voorwaarde voor een leefbaar dorp. En of het nu op cultureel of op sportief gebied is. Het is wel een plaats waar u zich thuis kan voelen. Klijndijk is het levende bewijs.

Klijndijk, van alle markten thuis: Drenties, Grunnegers, Hollanders, homo's, hetero's, gereformeerden, niks, katholieken, sportievelingen, artiesten, rechtsen, rooien, groenen?

Nou ja, wij hebben gewoon een ander middelpunt, zelfs een stralend middelpunt: dat zijn de Klijndijkers zelf. En of je nu regelmatig in de krant staat of je staat er gewoon nooit in. Ieder mens in Klijndijk is uniek.

Nou zit ik me af te vragen.: Mus dit eigenlieks niet in Drèèns? Of op riem?

't Zol misschien mooier klinken, Meer klinkend as meziek Mor ja..... der riemt nou ienmaol ja niks op Klijndiek Want wij weten nao dit verhaal, Klijndijk is er veur oes allemaal

VERSLAG VAN EEN REPORTER TE FIETS

Dit verhaal is geschreven door een man die ik toevallig leerde kennen in Frankrijk. Hij komt oorspronkelijk uit België en is onlangs getrouwd met een Belgische vriendin die ik inmiddels al meer dan 45 jaar ken. Hij heeft zijn avontuur zelf op schrift gesteld en, zo bleek, Klijndijk speelt daar een bescheiden rol in. Het verhaal is in mooi Vlaams Nederlands.

Ons avontuur in Klijndijk (zoals zo'n 45 jaren later bleek).

Vele jaren geleden (eind jaren 60, begin 70) waren we tewerkgesteld via ons bedrijf om werken uit te voeren op een Nederlands bedrijf in aanbouw, in de provincie Groningen. We waren daar al een paar maanden aan het werken, en waren ginder in de buurt in een kosthuis in Appingedam gelogeerd en waren met de week van huis.

Daar de afstand van huis naar de plaats van tewerkstelling groot was, hadden we besloten om de verplaatsing met vier man in één wagen te maken en ieder om beurt te rijden. We werkten er vanaf 's maandags 13.00 uur tot 19.00 uur, dan drie dagen van 07.00 uur tot 19.00 uur, en vrijdag van 07.00 uur tot 12.00 uur, om dan weer huiswaarts te rijden. Op een bepaald moment in mei, namelijk met Hemelvaart hadden we op woensdagavond gedaan met werken om 19.00 uur. Donderdag was Hemelvaart en vrijdag een brugdag.

Op dinsdagavond hadden we de koppen bij elkaar gestoken en onszelf de vraag gesteld, wat we gingen doen. Zouden we woensdagavond nog naar huis rijden, met een lange nachtelijke rit voor de boeg? Of zouden we gewoon naar het logementshuis rijden en 's morgens op Hemelvaart rustig de rit naar huis aanvangen.

We raakten er niet goed uit wat we zouden doen en zouden wachten met de beslissing tot woensdagavond en zien hoe we ons dan nog voelden. Doch in de loop van die woensdag begon iedereen toch aan een lang weekend thuis te denken en beslisten we toch om te vertrekken.

We zouden eerst nog langs het logementshuis rijden en daar eten, een goede douche nemen, zodat we fris waren om de terugtocht aan te vangen. Uiteindelijk zijn we vertrokken rond 21.00 uur richting thuisfront.

Na een tweetal uur gereden te hebben, beslisten we om vlug een pintje te gaan drinken en dan onze weg verder te zetten, want we hadden nog een lange rit voor de boeg. We stopten in een klein dorpje en bestelden een pintje in een kroeg. Na een kwartiertje beslisten we om verder te rijden. Toen we buiten kwamen, stelden we vol ongeloof vast dat onze wagen blijkbaar verdwenen was van de parking voor de kroeg.

We zijn dan terug naar binnen gegaan en aan de kroegbaas gevraagd om de politie te verwittigen. Na een klein half uurtje is de politie dan ter plaatse gearriveerd om de vaststellingen te doen van de verdwijning. Onze chauffeur heeft dan zijn verhaal gedaan aan de politie. Deze heeft alles genoteerd en een proces-verbaal opgesteld van de gebeurtenissen.

Op het einde van de verhooring werd dan door de politie gevraagd om aan te wijzen waar de wagen juist geparkeerd stond, om na te gaan of er getuigen iets konden hebben gezien. Nog groter was onze verwondering toen wij buiten kwamen en de wagen precies op dezelfde plaats terug stond.

We kregen een flinke uitbrander van de politie, omdat die dacht dat we hen voor de gek wilden houden en hiervan werd ook melding gemaakt in hun verslag.

Na veel over en weer gepalaver en uitvoerig onze excuses te hebben aangeboden voor dit schijnbare misverstand, mochten we beschikken en konden we verder reizen. Na onze tocht verder te hebben gezet in de nachtelijke uren kwamen wij in de vroege morgen aan de grenscontrole.

We waren deze grens al vele malen overdag gepasseerd, en hadden nog nooit controle gehad.

Omdat we nu in de nachtelijke uren aan de grens kwamen, waren de slagbomen gesloten en kregen we controle om doorgelaten te worden.

De grenswacht vroeg aan onze chauffeur of wij iets hadden aan te geven, waarop hij ontkennend antwoordde. De grenswachter vroeg toch om de koffer eens open te maken, wat onze chauffeur ook bereidwillig deed. Groot was onze verbazing toen de chauffeur en de grenswachter vaststelden dat er een lijk in de koffer lag.

Onmiddellijk werd er groot alarm geslagen en werden we alle vier in de boeien geslagen en binnengeleid in hun kantoor voor ondervraging. Het duurde niet lang of het parket was ter plaatse en nam de ondervraging over van de grenswachtpolitie. We legden dan ieder op zijn beurt onze verklaring af van wat er die avond was gebeurd in die bruine kroeg in dat kleine dorp.

Het parket nam dan op zijn beurt contact op met de plaatselijke politie van dat dorp en die hebben een kopie van hun verslag doorgestuurd per telex. Uiteindelijk hebben we daar toch een paar uur voor onder-vraging vastgezeten voor we terug konden vertrekken en onze rit naar huis konden verderzetten. Achteraf is onze chauffeur nog op de recht-bank moeten gaan getuigen voor

deze moordzaak. Gelukkig hadden wij de politie ginder verwittigd van de diefstal van onze wagen en zijn wij er uiteindelijk met veel schrik nog goed van af gekomen.

Want wat was er nu juist gebeurd? Terwijl wij daar in de kroeg zaten werd de auto gestolen om er een lijk in te dumpen en deze is op dezelfde plaats terug gezet terwijl de politie

een verhoor aan het afnemen was van de diefstal.

Dit alles is gebeurd op een tijds-panne van nog geen uur.

Uiteindelijk werd het eind goed, al goed.

Geschreven door mijn vriend Gil, oorspronkelijk uit Antwerpen. Nu woonachtig in Frankrijk.

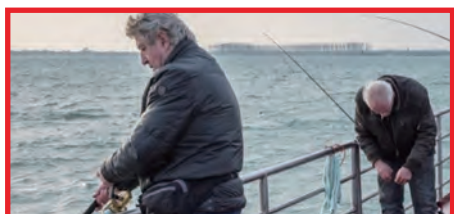
ZEEVISSSEN

Fervente vissers waren ze. Ze waren dan ook lid van " 't Voorntje", de visvereniging.

Nu was er jaaaaaren geleden een aantal mensen aan de Melkweg/ De Linden dat goed met elkaar kon opschieten en graag wilde vissen, maar het allerliefste een keer op zee.

Laat ik ze even aan u voorstellen. Ko en Sien, het ene echtpaar en het andere, Klaas en Roelie.

Op een zonnige, maar ietwat win-derige dag togen ze met z'n vieren in de auto naar Termunterzijl om van daar met een echte vissersboot op zee te gaan vissen. Grote tassen met koffie en broodjes mee. De hengel- s zouden vanaf de boot worden verzorgd. De auto geparkeerd en ze stapten vrolijk kletsend aan boord van de TM 14 die van garnalenvissersboot was omgebouwd naar een vissersboot voor "liefhebbers".

Door de sluizen heen de Dollard op en richting Waddenzee.

Het duurde niet lang of Sien kreeg het wat moeilijk met de toch wel heftig schommelende boot. Ze hield dapper haar neus in de lucht en de hengel op de reling, maar op een gegeven moment lukte het niet meer om haar lekkere, genuttigde broodjes en koffie binnen te houden en ze voerde haar maaginhoud dan ook maar als aas aan de vissen. Opgelucht deed ze haar mond weer dicht en op hetzelfde moment ontdek- te ze dat haar bovengebit ook in de golven was verdwenen.

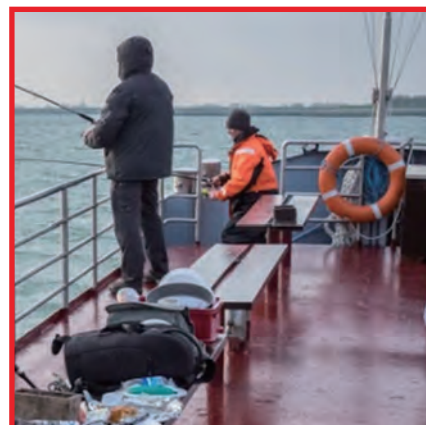
Nu helemaal klaar met de situatie en toch nog wat ziekjes, ging ze de trap af naar het ruim om daar even te gaan liggen. De andere drie hadden dikke pret en bedachten allerlei oplossingen tegen de misselijkheid, maar niets daarvan bleek afdoende te zijn. Zij hadden nergens last van. Ondertussen begon Sien weer een beetje in het land der "vissers" te komen.

Plotseling kreeg Roelie een lumineus idee. " Hé Ko. Als ik nu eens mijn bovengebit aan jouw hengel knoop en jij haalt die op als Sien weer naar

boven komt....". Nou, dat leek de anderen ook wel een leuke mop en Roelie knoopte haar gebit aan het haakje van Ko.

Gelukkig was Sien weer een beetje de oude en kwam opgelucht naar boven. Toen Ko na een tijdje de hengel ophaalde, was de verrassing dan ook groot toen er een gebit aan vast zat. Dat was toevallig. Het gebit van Sien. Ko maakte het voorzichtig los en gaf het aan Sien. Helemaal blij stak ze het in haar mond, ging een beetje met haar kaken heen en weer en toen boog ze zich over de reling en gaf het gebit terug aan de golven.

"Past niet!"

EDITH STOEL - KUNSTENARES TE KLIJNDIJK

De inwoners van Klijndijk zijn wel bekend met het markante huis aan het einde van de Melkweg, richting Valthe, waar Edith Stoel woont. Niet iedereen is misschien op de hoogte van wat zij doet.

Allereerst wil ik dan de sites op internet aanraden waarop staat wat zij en hoe zij bepaalde dingen doet en heeft gedaan. (edithstoel.nl) (ateliervoorbeeldkunst.nl). Ze heeft deze sites omdat haar partner deze verzorgt. Zelf heeft ze niets met sociale media. Facebook en Twitter zul je bij haar niet vinden. Gewoon ouderwets bellen en mailen.

Bij mij begint het met het aanbellen aan de verkeerde voordeur.

Ik wil graag een gesprek met haar, omdat zij voor deze jubileumkrant de voorkant heeft gemaakt. Officieel is Edith al met pensioen, maar zich als een gepensioneerde gedragen kan en wil ze nog steeds niet. Ze geeft nog steeds thuis cursussen tekenen en schilderen alsook nog een cursus bij de AKE in Emmen. Daarnaast maakt ze nog beelden van glas en brons, deels samen met haar partner Peter Olijve, die door het hele land worden geëxposeerd in diverse beeldentuinen en galleries. Veel tijd voor activiteiten naast haar werk heeft ze niet. Maar een eenmalige activiteit als de voorkant van het krantje maken vond ze wel leuk.

De cursussen die ze thuis geeft aan groepen moeten tot in de puntjes worden voorbereid. Ongeveer vier teken- en/of schilderlessen geeft ze per week en die lessen kan ze zo plannen dat ze de overige tijd goed kan indelen voor haar galeriewerk. Tussendoor geniet ze van haar "pensioen".

Het voordeel van haar eigen cursussen is dat ze vrij is in haar lesopbouw. Op scholen moet je je vaak aan een bepaald lesschema houden

en zit je vast aan een examenprogramma. Zij kan het evenwicht behouden tussen het de cursisten wat leren en het voor hen leuk houden. Ze is er ook trots op te kunnen zeggen dat ze goed les geeft. Dit is natuurlijk iets wat ze terugkrijgt van haar leerlingen en het feit dat sommige mensen al meer dan twintig jaar bij haar komen, zegt genoeg. Bovendien is mij dat ook al ter ore gekomen van bepaalde cursisten.

In het gesprek blijkt ook dat ze zeer zorgvuldig te werk gaat bij het voorbereiden van haar lessen en dat ze op die manier al heel wat heeft geschreven. Ze heeft thuis zo al meerdere klappers met kant en klare lessen liggen.

Bij de vraag waarom ze dat niet gaat uitgeven, merkt ze op dat ze daar wel aan heeft gedacht, maar de tijd ontbreekt daar voorlopig nog voor.

Een interessant onderwerp was ook de vraag, waarom mensen denken dat ze niet kunnen tekenen. Volgens Edith kunnen mensen dat wel, maar het heeft te maken met vooral tekenen wat je weet en niet wat je ziet. De rechterhersen helft is in staat om heel goed te observeren, maar mensen gebruiken vooral hun linkerhersen helft die goed is in het denken en herinneren. Bij een voorwerp natekenen, tekenen mensen namelijk niet wat ze zien, maar wat ze denken te zien. Ze tekenen vooral met symbolen uit hun herinnering en kijken niet naar het voorwerp voor hen. Ze moeten beginnen beter te leren kijken. Als docent heb je dan de taak om te voorkomen dat mensen, die heel graag willen tekenen en ervan overtuigd zijn dat ze dat niet kunnen, niet in paniek raken en dan ook daadwerkelijk afhaken. Ook het zelfvertrouwen geven, is een onderdeel van die didactiek.

Kunst is om die switch te leren maken van de linker naar de rechterhersen helft. Is gemakkelijk gezegd, maar het vergt best wel wat oefening om dat voor elkaar te krijgen. Maar 'zie' je eenmaal hoe het werkt, dan zijn mensen vaak verbaasd over wat ze kunnen.

Het feit dat haar partner werkt en dat ook nog een groot aantal jaren zal moeten doen, houdt haar ook aan het werk. Buiten haar werk voor de cursisten zijn er dan ook nog klussen genoeg te doen die ze meer of minder leuk vindt, maar waaraan je nu eenmaal vast zit, zoals het tuinieren (moet gebeuren). Een hobby van haar is wel het maken van dieren van stof, of gehaakte exemplaren naast de bronzen exemplaren. Veelal samen met een cursist/vriendin. Verder leest en puzzelt ze graag. En niet te vergeten kaartspelletjes met vrienden.

En de jaarlijkse topper(s) zijn met Peter erop uit gaan in de vorm van een paar daagjes weg of een langere vakantie. We hebben het dan haast nog drukker dan thuis maar genieten volop van onze kijk- en doe-vakanties.

Omdat ook bij haar de lichamelijke ongemakken toch wel opspelen. Door een auto-immuunziekte heeft ze meer "onderhoudstijd" nodig voor haar lichaam, maar dat lukt allemaal nog goed.

Ondanks alles geniet ze in haar mooie huis op de eerste woonverdieping (vandaar de verkeerde voordeur) van het mooie uitzicht over het veld en de prachtige, dagelijkse zoninval in haar prachtige, lichte huis.

HET VERLEDEN VAN HET PLAOTSELIJK NIJS?

Wacht even, 50 jaar? Dat is speciaal! En oud! (Zei diegene die gisteren 51 geworden is).

Even zoeken hoor in de doos van de vrouwenvereniging. (En die bestaat al veel langer).

Achter het luik maar even zoeken. Doos, doos, andere doos, laarzen?! O, die was ik al een hele poos kwijt. Nou ja, mijn oude gereedschapskist, ook hier?! Zwaar ook! Ga nog bijna door mijn rug! Hier, ik heb hem. De doos van de vrouwenvereniging. Beetje stoffig! Maar dan heb je ook wat.....

Allemaal wandelbekers van de Scheperstocht. Hier de 7e Scheperstocht Exloo 6-9-'69, De zesde van 50 jaar geleden zit er niet bij. Das nou weer jammer.

Een boekje over aardappelen...."Het inlichtingenbureau voor Aardappelen". O, hier! In 1968 heeft de vrouwenvereniging een lange dagtocht gemaakt naar Texel. Wouw! De zoektocht naar zo'n oude Plaotselijk Nijs is best grappig en interessant.

Ik maak hier een duik in het verleden. Boekjes en stencils over toneelstukken. Wat een lol moet dat geweest zijn. Daar heeft een vroegere secretaris vast ook over geschreven in het Plaotselijk Nijs. Zo kom ik nog, trouw, rouw, bruiloftskaarten, geboortekaarten en verhuisberichten

tegen en een video van een feestavond van de vrouwenvereniging 1978! Helaas is het beeld zwart en geen geluid meer. Ik heb mijn videoapparaat ook al zo lang niet meer gebruikt. Het kan maar zo dat er wel een afstandsbediening bij hoort, maar die is natuurlijk ook nergens meer te vinden. Laat staan dat de batterijen het nog doen. Verder kom ik oude afspraken tegen met gastsprekers middels brieven. Zo ging dat vroeger! Wouw!

En wat een prachtige handschriften. Toen kon men nog echt leesbaar schrijven! En echt getypte brieven, lachen is dat. De taal en toon ook, deftig en rationeel. Wat een verschil met vroeger, ik stop nu alles in mijn computer. Kost me eigenlijk geen inspanning. Vroeger was het veel harder werken en zat je vast op het puntje van je stoel met de tong uit de mond, om alles maar goed op een rijtje te houden en te verwoorden en te archiveren. En dat deden ze ook nog vrijwillig! Petje af voor vroeger.

Goed, in deze doos zit geen Plaotselijk Nijs. Dan maar mijn eerste herinnering aan dit leuke krantje. En die is best dierbaar. De november-uitgave van 2011 (Wij woonden net één dag in Klijndijk). Mijn buurvrouw Rita Wouters had over het uitstapje naar de Orchideeënhoeve en het varen in de regen geschreven, namens de vrouwenvereniging. Kort na deze uitgave is zij overleden.

Ik heb Rita maar twee keer gezien, maar haar stukje is altijd mijn voorbeeld geweest. Uiteindelijk heb ik het stukjes schrijven voor het Plaotselijk Nijs overgenomen van Bouwkje Zwiers.

Ik doe het met veel plezier.

Plaotselijk Nijs: Zet hem op!

Ook de felicitaties namens de vrouwenvereniging, Diana van Manen (13 februari 2018)

ONTWERP VOORKANT JUBILEUMNUMMER PLAOTSELIJK NIJS

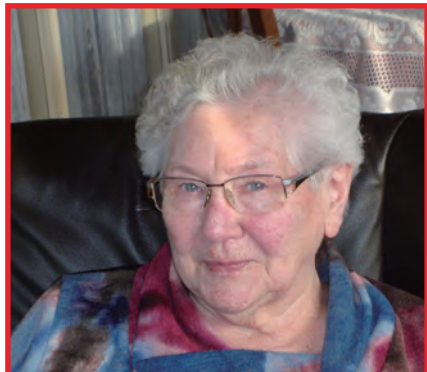
De voorkant van deze speciale editie van het Plaotselijk Nijs is een weergave van de hoofdwegen, die als wegen voornamelijk bestaan met daarlangs losstaande huizen en/of twee-onder-één-kappers.

De grote eikenbomen langs de weg zijn herkenbaar voor het dorp. En verder is er een mix van de bevolking: spelende kinderen, volwassenen (volwassen vrouw, oudere man). Op deze manier zijn alle bevolkingsgroepen vertegenwoordigd.

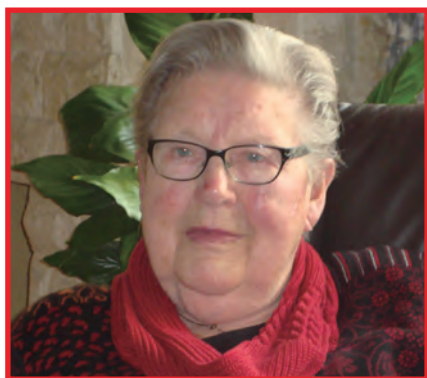
DRIE DARTELE DAMES

Ik zal de drie dames, geboren en getogen in Klijndijk, aan u voorstellen:

Riek Reinds-Schuiling

Geboren in 1929 aan de Hoofdweg in het pand waar vroeger de fiet-senzaak van Scholtens zat. Later zijn ze verhuisd naar de overkant in het huis waar nu de paardenbak zit. Daar hebben ze een winkeltje gehad. (zo'n 70 à 80 jaar geleden). Ze is getrouwd in 1949 en in 1961 is het stel verhuisd naar de Vis-serstraat, waar ze nu nog woont. Ze heeft vijf zonen (had graag ook een dochter gehad, maar is ook blij met de schoondochters), heeft zes kleinkinderen en acht achterklein-kinderen.

Wippie Boekholt-Homan

Geboren in 1932 te Klijndijk aan de Hoofdweg tussen Odoorn en de rotonde. Ze woonde daar met haar ouders en later toen ze getrouwd is, heeft ze nog 23 jaar met haar man en kinderen bij haar ouders inge-woond. In 1972/73 hebben ze een huis gebouwd in de Wanstraat, waar

ze nu nog woont. De bouw van het huis ging trouwens met veel moeite, want toen was er, zoals sommigen zich misschien zullen herinneren, een enorme storm, waardoor de muren tot twee keer toe zijn omge-waaid. Gelukkig is het goed geko-men. Gezien de hobby van haar man (vogels) was dit een mooie plek. Op 25 mei 1973 zijn ze verhuisd naar de Wanstraat. Ze kreeg twee zo-nen, waarvan de oudste inmiddels is overleden. De jongste zoon woont in de Trans op het Leeuwerikenveld te Emmen. Ze heeft al 10 jaar geen auto meer, want hij stond te vaak stil en als ze dan eens weg wilde met de auto, was de accu weer leeg.

Roelie Bos-Maneschijn

Niet meer verrassend misschien, ook geboren aan de Hoofdweg. Op de plek waar voetsalon "De Amaril" zich nu bevindt. Net na de oorlog ver-huisde het gezin waarin ze woonde naar een andere woning, maar wel aan de Hoofdstraat. In die tijd was er natuurlijk ook niet zoveel meer straat dan de Hoofdweg in Klijndijk. Na haar huwelijk heeft Roelie een half jaar in de Emmermeer gewoond en daarna betrok ze met haar man hun eigen woning in de Langeveld-straat, waar ze nu nog woont. Ze kregen drie kinderen. Twee jongens en een meisje. Ze heeft zeven klein-kinderen en vijf achterkleinkinderen waarvan de jongste nu zes maanden is.

Allereerst kwam het gesprek over de lagere school hier in Klijndijk. De school bestond al in 1934, maar in 1955 is er een kleuterschool bij gekomen die eerst stond op de hoek van de Visserstraat en de huidige Wanstraat. Later is de school ver-huisd naar de Langeveldstraat. In die tijd waren hier veel kinderen op school. Eerst zaten er drie klassen bij elkaar. Dat was nog in de tijd dat de kleuterschool niet bestond.

De meest beroemde meester was natuurlijk meester Douwes die klas 1 en 2 had, klas 3 en 4 waren voor juffrouw Uildriks, later juffrouw Hoendervanger en juffrouw van der Wal; de twee hoogste klassen waren voor meester Arends. De spelletjes die de kinderen deden op het plein waren onder andere knikkeren, bokspringen en met gymnastiek op het plein werd vaak trefbal gespeeld. Meester Arends zag ook kans om kinderen in zijn tuin te laten werken. De dames waren nog steeds wel een beetje verontwaardigd over het feit dat de meisjes vanaf klas 3 moesten handwerken en dat de jongens dan handenarbeid kregen. Hadden zij ook wel gewild.

Riek Reinds vertelde dat zij in de oorlog echter al op de huishoud-school in Emmen zat en dat de schaarste daar ook zijn intrede had gedaan. Als ze kookles hadden, moesten ze zelf van huis een aard-appel en een beetje groente meene-men. Bij de naailessen moesten ze bijvoorbeeld een schort van papier maken of een akentas van een jute-zak. Ze moesten dat dan zelf verven en borduren.

Een leuk verhaal is dat Wippie ver-telde, is dat ze graag een bril op wilde hebben. Ze vond dat wel mooi staan. Ze vond een bril zonder gla-zen en deed hem op naar school.

Ze dacht dat niemand door had dat dat geen echte was totdat meester Douwes haar in de wc liet kijken en hij viel daarin. Weg bril. Inmiddels draagt ze wel een echte bril met glazen.

De wc was in die tijd natuurlijk ook niet wat het nu is. Gewoon een groot gat naar beneden, waarna je er water doorheen moest gooien. Dit als modern alternatief voor de "ijscokar", waarvan de staande emmer die alles opving, eigenhandig moest worden leeggegooid.

Leuke dingen waren op zaterdagmiddag televisie kijken bij meester Douwes (de vader van Max Douwes), maar ook naar het songfestival kijken en ze kregen daar dan toastjes met sardientjes en lekkere hapjes bij. Voor hen kennismaken met een heel andere manier van leven.

Emancipatie

Hoe stond het met de emancipatie binnen het gezin? De dames waren eind jaren '40, begin '50 getrouwd. Toen was je allereerst huisvrouw en nog niet zo mondig als nu. Je wist

ook niet anders. Later werden ook de mannen en de zoons ingeschaald om af te drogen of ramen te lappen.

Ook waren de dames erg creatief in het bedenken van "mogelijkheden". Bij het wassen gebruikte men eerder een wasketel met wringer. Toen de volautomaat zijn intrede deed, gebruikte men de wasketel om "sterke drank" in te bewaren, het wekken van groente en vlees en zelfs was één van de dames zo handig er een poef van te maken.

Alle drie de dames wonen nog zelfstandig en redden zich prima. Hier en daar doen zich er natuurlijk wel ongemakken voor, maar die houden dan ook verband met het ouder worden. Wat ze niet leuk vinden is dat de kleinkinderen geen Drents meer spreken, terwijl ze dit met hun kinderen altijd wel hebben gedaan. Roelie en Riek rijden nog auto en Wippie fietst graag.

Roelie vindt zichzelf af en toe wel wat eigenwijs, want ze wil liever niet met stok of rollator lopen. Ze wil graag zelfstandig blijven functioneren.

Wat doen ze zoal overdag?

Roelie Bos: schrijft elke dag op wat er gebeurt in haar leven en wat voor weer het is..

Af en toe op de kleinkinderen passen.

Wippie Boekholt: leest veel en dan vooral streekromans en "Drentse" boeken.

Riek Reinds: puzzelt graag en het maakt niet uit wat; filippines, doorstrepers, doorlopers, Zweeds, kruiswoordraadsels, .. , noem maar op.

Wat wel opvalt. Ze hebben alle drie tijd tekort.

ANNELIES MITTENDORFF

Ik ben een paar maanden geleden benaderd door mijn overbuurman Tinus de Jong of het me leuk leek een bijdrage te leveren aan het vijftig jarig bestaan van het Plaotselijk Nijs. Ik vind ons dorpskrantje echt een heel leuk krantje en word altijd enthousiast van de verschillende verhalen die erin staan.

Daarnaast ben ik met mijn bedrijf Samen Sterk Zorg ook adverteerder in het krantje. Het is heel belangrijk voor het dorp om informatie en nieuws van alle verschillende ver-

enigingen te vergaren. Maar dat het Plaotselijk Nijs al 50 jaar bestaat, is toch al wel een hele tijd. Hiermee wil ik de redactie dan ook van harte feliciteren.

Het lijkt mij leuk om aan deze feestelijke middag mijn medewerking te verlenen.

Ik vind muziek maken een leuke hobby/afwisseling van mijn normale werkzaamheden. Zo af en toe trek ik mij even terug om een paar liedjes te zingen. In het verleden heb ik weleens samen met mijn vriendin

opgetreden in verzorging- of bejaardentehuizen, wat ik erg leuk vond om te doen.

Ik heb dan ook deze middag graag een aantal nummers voor u gezongen. Ik heb een keuze gemaakt en hoopte dat er voor u een paar mooie liedjes bij waren.

Om een idee te krijgen wat er zoal geschreven werd in het Plaotselijk Nijs een terugblik in het jaar 2008.

Dit is een klein verslag van een willekeurig jaar 2008. Hierbij noemen we niet eens alle activiteiten van de verschillende verenigingen. Het is een overzicht van wat het Plaotselijk Nijs zoal heeft verwerkt in één jaar, het jaar 2008.

We beginnen in het januarinummer en daarna voegen we verschillende items samen.

Het Plaotselijk Nijs had toen een rubriek: "Klijndijkers in het nieuws". De dingen die in deze rubriek voorkwamen, werden uit andere nieuwsbronnen geplukt.

Zoals Geesje Eising die 25 jaar in het onderwijs zat. Janniek van Wijk is in gesprek geweest over haar ervaring in Ecuador, zowel in de pers als via de radio. Een minder mooi bericht was de brand aan de Melkweg bij Jans en Tine Homan. De zeventigste verjaardag van de heer Koppenol leverde hem het eerste exemplaar op van het boek: "Dit is het verhaal over drinkwater in Drenthe". Een uitgebreid verhaal van de ons bekende Padjesdominee. Ook het verhaal van Lyda Hynen. Ze vertelde heel enthousiast en was heel positief over haar ziekte. Helaas heeft Lyda de strijd niet overleefd. Kinderen van o.b.s. 't Schienvat maakten kerstbakjes voor zieke mensen in het dorp. Kay Koops in het nieuws over zijn hobby: "Gek op Wielen".

Henk Hiddingh over de verplaatsing van de diertuin naar de Es. Alie Sanders, nieuwe eigenaar bakkerij Van Veenen in Valthe. Alle verhalen haalden we in de meeste gevallen uit het Dagblad van het Noorden of uit "Week in Week uit".

Wat speelde zich af in Klijndijk?

Begin 2008 was er aandacht voor een nieuwe cv-installatie in Oes Hokkie. Dorpsbelang start een computercursus voor belangstellenden. De uitslag van het twintigste stratenvolleybaltoernooi om de Jan Woeringbokaal, met als winnaar van de twaalf teams, de Pompstraat. Jan Germs was één van de gastsprekers bij de 55+ soos. De toneelgroep Klijndijk speelde het stuk: "De bok en de sik". Ook was 2008 de start van de website van Dorpsbelang en van Udik een feit. Bovendien was er ontevredenheid over het bereik van het mobiele bellen. Een aankondiging van een gevonden leesbril werd ook opgenomen. Een aankondiging van drie dagen strijd in het Hippisch Centrum Exloo van de Offroad Club Drenthe. Nieuw in Klijndijk was schoonheidssalon "Callista" aan de Deel.

Er werden echter ook leuke verhalen over Diesel geschreven in het dialect, door ene Jantina. Henk van der Veen ging veelvuldig op pad voor: "In gesprek met". Hij bezocht de bewoners thuis. Op deze manier kwam Klijndijk iets meer te weten over hun dorpsgenoten en woon-

plek. Waar we ook jaren van hebben kunnen genieten, was het weerbericht geschreven door Henk Willems.

In dat jaar kwam Renée Middelveen regelmatig in een reclamespotje op televisie van Eneco-energie. Haar zus Manon wilde niet voor haar onderdoen en kwam op televisie in Hof van Joosten. Evelyn Tempel en Manon Muller deden mee aan het programma Lingo van Lucille Werner en met succes.

Lieneke Reinders werd lid van de vrouwenvereniging was te lezen in een verslag.

Ook waren er problemen met het riool op verschillende plekken in Klijndijk. In de Visserstraat spoot het een keer tegen het plafond. Er waren vernielingen bij de honkbalclub De Gladiators op het sportveld. De ouders werden uitgenodigd om op het juiste moment met de knuppel te gaan slaan. De djembégroep vertelde dat ze nog leden konden gebruiken en er was een laatste oproep voor het recreatieve volleybal in Klijndijk.

Het jaar 2008 was ook het begin om de N34 veiliger te maken. Dit blijkt uit een aankondiging.

De verenigingen hadden natuurlijk hun gebruikelijke activiteiten en verslagen. Wanneer je het zo bekijkt, komt er toch best veel langs in het Plaotselijk Nijs.

FOTOCOLLAGE KLIJNDIJK

Al tijdens het telefoongesprek dat ik met haar had, viel het me op dat ik zou kennismaken met een zeer pittige en kwieke dame. Ik vroeg haar voorzichtig of ze na de middag nog even op één oor wilde, maar ze verzekerde me ferm dat daar geen sprake van was: "Ik ga nooit op één oor".

Ik ga op bezoek bij Janny Jalving, schilderes.

Jantje Johanna Jalving, geboren op 10 september 1923 te Klijndijk. Ze is autodidact en schilderde, aquarelleerde en tekende landschappen, portretten en stillevens, voornamelijk in Drenthe. Ze heeft altijd in de ouderlijke woning geleefd en gewerkt.

Ze komt uit een gezin met nog drie broers en twee zussen. Zij was het derde meisje in het gezin. Haar beide zussen zijn getrouwd en kregen een gezin. Haar broers daarentegen zijn nooit getrouwd en de twee oudste broers zijn altijd bij haar blijven wonen in het ouderlijk huis. De jongste broer was blind en woonde vrijwel zijn hele leven in Bussum in het blindeninstituut. Alle vakanties was hij in Klijndijk. Hij had daar zijn eigen plekje.

Als klein kind tekende Janny al. Overall waar maar een klein plekje wit papier was, tekende ze. Zelfs in haar schriften op school. Ze was de enige in haar klas die dat deed. Er bleef altijd wel een klein hoekje over om op te tekenen. Ze kan zich echter niet herinneren of de meester of de juffen daar iets van zeiden. Ze tekende eerst met potlood en later, als de man met "negotie" langs was geweest, kocht moeder wel eens kleurkrijt. Later toen papier schaars werd, tekende ze op tabakszakken. Vader nam halfpounds tabakszakken

mee en moeder maakte ze voorzichtig open en streek ze en dan ontstond er prachtig mooi glad en wit papier.

Doordat haar moeder zwaar astmatisch was, moest ze, toen ze veertien jaar was, thuis blijven om het huishouden te doen en dan was er niet zoveel tijd meer om te tekenen. Toen waren de broers nog thuis en het huishouden werd te zwaar voor haar moeder. In die tijd was dat het lot van een meisje. Ze verlangde er altijd naar om te tekenen. Tot haar dertigste was het lastig om haar hart te volgen, totdat op een zaterdagmiddag haar beide ouders op visite waren in Exloo. Ze heeft snel de fiets gepakt en is naar Odoorn gegaan om daar te schilderen. Toen haar ouders dat vernamen, was voornamelijk moeder erg boos en ze vond dat de tekenende dochter haar te schande had gemaakt. Vader was wat terughoudender.

Toen ze dertig was, is haar moeder overleden en niet zo lang daarna ook haar vader.

Hierna is ze volop gaan tekenen en schilderen. Haar eerste expositie had ze ruim zestig jaar geleden bij de Bendienfabrieken en na de exposities had ze veel klanten die graag iets van haar wilden kopen. Dat was het begin van een carrière in de kunst. Meerdere exposities volgden en ze had een trouwe klantenkring, waaronder veel mensen uit Groningen. Na elke expositie kwamen er weer nieuwe klanten bij. Ook aan haar eerste expositie (later kwamen er meer) in het Drouwenerzand, in het Natuurhistorisch Museum, denkt ze nog met plezier terug. De toenmalige directeur, de heer Horn, was zo lyrisch over haar werk, dat hij de werken aanpreef als een ware koopman. Ze merkte trouwens ook dat sinds de afgelo-

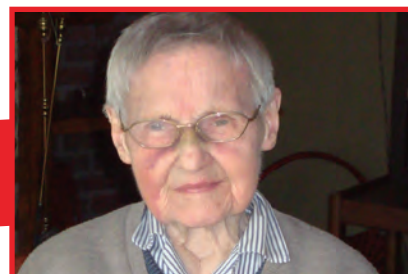
pen crisis het slechter gaat met de verkoop.

De laatste jaren heeft ze echter niet meer kunnen werken, want haar gezichtsvermogen werd langzamerhand slechter. Dat doet haar pijn, want schilderen was haar lust en haar leven.

Ze moest om die reden dan ook stoppen met autorijden, wat ze nog tot haar zevenentachtigste heeft gedaan.

Ze vertelde nog over de tijd dat er in het kanaal grote schepen naar Klijndijk voeren. Vaak geladen met grint en stenen voor de aanleg van wegen en dan nam het schip weer bieten of aardappels mee terug. Waar nu in de Zietak de dam ligt, was eerder een draaibrug (de Draai). Daar kwamen de schepen dan door en in het Kolkje, dat toen veel breder was, draaide het schip en kon zo terugvaren en bij strenge winters, die we helaas niet meer hebben, kon je schaatsen op de vaart. Voor mij was nieuw dat er op de plek waar nu garage Koops is, vroeger een kruidenierswinkel was. De winkel van Potgieter.

Net als tijdens haar hele leven brengt Janny, ook nu nog, in het voorjaar en in de zomer een groot deel van haar tijd door in de tuin. Het huis met de tuin dat op het mooiste plekje van het dorp ligt. Nog steeds doet ze het meeste zelf, alleen spitten valt haar zwaar sinds ze een aantal jaren geleden met de fiets is gevallen en haar enkel heeft verwond. Dat is dan ook de reden waarom ze geen groentetuin meer heeft. Menigeen heeft haar vast wel eens gezien als ze daar aan het werk was.

EEN LEVEN LANG SCHILDEREN EN TEKENEN

MAAK KENNIS MET PELLE EN CELINE

De rubriek 'In gesprek met ...' is al jaren een onderdeel van het Plaatselijk Nijs. Helaas staat deze rubriek de laatste tijd op een laag pitje, maar nu in deze speciale editie komt deze rubriek zeker aan bod en maakt u kennis met twee nieuwe dorpsbewoners, Pelle en Celine.

Pelle Bosman (26) en Celine de Roode (25) wonen sinds de zomer van 2017 in één van de jaren vijftig woningen van Klijndijk. Ze wonen in de twee-onder-één-kapwoning aan de Goedkoopstraat 2.

Celine heeft twee broertjes en deze studeren allebei. Het ene broertje studeert in Groningen en de andere in Zwolle.

Pelle heeft een zus en twee broers. Eén van zijn broers woont in Rotterdam en de andere in Groningen. Zijn zus studeert in Amsterdam en woont nu tijdelijk bij haar ouders totdat zij een woning in de omgeving van Rotterdam heeft gevonden.

Het jonge stel is aan het Mussenveld in de Rietlanden te Emmen geboren. Alleen hebben ze elkaar daar niet leren kennen. De ouders van Celine zijn namelijk op haar tweede jaar naar Bargeres verhuisd en daarna op haar elfde naar het centrum van Emmen.

De vonk tussen Pelle en Celine is overgeslagen bij hun oude werkgever; de Albert Heijn. Het stel is sinds 2011 bij elkaar.

Celine en Pelle hebben allebei aan de Hanzehogeschool in Groningen gestudeerd, wel dan weer op twee verschillende locaties. Ze hebben daar tijdens hun studie ook gewoond. Tevens heeft Celine nog een tijdje in het buitenland gewoond. Celine heeft de Pedagogische Academie gevolgd en Pelle de opleiding Elektrotechniek, major Mechatronica.

Bij Mechatronica gaat het om drie elementen: elektronica, werktuigbouwkunde en informatica.

Pelle ontwerpt nu machines met mechanische en elektrische besturing bij een klein bedrijf in Emmen. Celine heeft tijdens de laatste weken van haar studie bij de Studystore in Emmen gewerkt.

In 2017 is ze afgestudeerd, alleen heeft ze geen afscheid van de boeken genomen. Ze is na het afronden van haar studie bijna direct als lerares in het basisonderwijs aan de slag gegaan. Haar leerlingen van groep 1 tot en met 8 spreken haar aan als juf Celine.

Het stel is in 2017 op zoek gegaan naar een starterswoning in de omgeving Emmen. Ze wilden graag in de buurt van familie en vrienden wonen. Tijdens hun zoektocht hebben zij naar zowel huur- als koopwoningen gekeken. Een belangrijk punt was dat de woning in een rustige omgeving stond. Tijdens hun zoektocht viel als eerste hun oog op een woning aan de Langeveldstraat in Klijndijk. Deze woning werd echter al snel verkocht. Gelukkig kwam in deze periode ook de woning aan de Goedkoopstraat te koop en voldeed deze volledig aan hun eisen. De woning was op allerlei fronten vernieuwd, voorzien van een garage/schuur en carport. Het stel heeft de woning in een kleine week gekocht.

De garage/schuur wordt vooral door Pelle gebruikt. Hij brengt daar aardig wat tijd door aan zijn hobby. Het sleutelen aan Vespa scooters. Op zijn zestiende was hij al druk in de weer met zijn crossbrommer, later met de Vespa's.

In december en wel tijdens de kerstdagen zijn ze samen nog op de Vespa naar Emmen gereden en op visite gegaan. Celine is niet zo van de scooters, zij brengt liever tijd door met haar eigen paard Millie.

Zowel Celine als Pelle hebben nog niet aan veel activiteiten in het dorp deelgenomen. Maar toen het koude weer om de hoek kwam kijken, stond Celine bij IJsvereniging de Zietak op het ijs. Het was tijd om samen met het zusje van Pelle de ijsbaan onveilig te maken. De pubquiz lijkt het jonge stelletje wel een leuke activiteit. Wie weet, spot u hen daar nog.

Zowel Pelle als Celine leest het Plaatselijk Nijs. Pelle bekijkt onder andere de advertenties en Celine richt zich eerder op de rubrieken. De rubriek 'In gesprek met ...' vinden ze zelf ook erg leuk om te lezen.

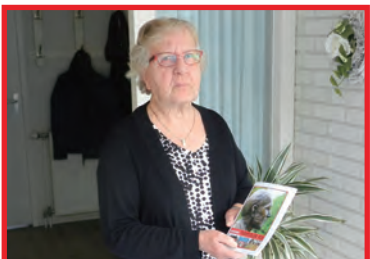
DE BEZORGERS VAN HET PLAOTSELIJK NIJS

Ik breng Plaotselijk Nijs rond omdat:

- Vele handen licht werk maken;
- Ik het fijn vind om iets te kunnen betekenen voor het dorp;
- Plaotselijk Nijs een leuke dorpskrant is die, met name door de inzet van de redactie, iedere maand weer het reilen en zeilen in het dorp weergeeft en het daarom ook belangrijk is dat deze krant de komende jaren blijft voortbestaan.

Gerie Coster

Jannie Brouwer

Ik breng met veel plezier nog steeds het Plaotselijk Nijs rond. Jaren geleden in de tijd dat onze dochter Sandra ze rondbracht, hielp ik haar vaak mee. Meestal 's maandagavond gelijk nadat we de krantjes geniet en gevouwen hadden, ging ik meteen op pad.

Ik nam meestal de Pandijk en de Hoofdweg voor mijn rekening. Het voordeel was dat je 's avonds nog wel even op de rijbaan kon fietsen (wel verboden natuurlijk). Nu breng ik de krantjes bij de adverteerders in Odoorn, Exloo, Valthe en Emmen. Even een goed moment uitzoeken om te fietsen, lekker in beweging toch!

Tinus de Jong

Ik heb veel vrije tijd en ik houd ervan om contacten te maken. Ook met de nieuwe mensen aan de Hoofdweg. Ik zoek dan ook regelmatig de mensen op.

Gienus Ekkelkamp

Roelof Martens

Gienus, Jan, Gerie en Tinus

DE BEZORGERS VAN HET PLAOTSELIJK NIJS

Toen het Plaotselijk Nijs een oproep deed voor bezorgers, heb ik mij direct aangemeld.

Ik vind het heel belangrijk dat een dorpskrant in het dorp aanwezig is. Het is een hele grote bron van informatie, en daar wil ik graag op deze manier aan meewerken.

Erik Wellen

Wij zijn ongetwijfeld de jongste bezorgers van de dorpskrant in Klijndijk.

Onze ouders (Annelies en Ramon) helpen ons vaak mee in onze wijk.

Heel blij en met een glimlach op onze mond, brengen wij, (Vajèn en Sofie) het dorpskrantje rond.

Familie Mittendorff

Ik hou veel van wandelen en het rondbrengen van het krantje is dan weer een mooie gelegenheid om lekker te bewegen en weer een wandelingetje te maken.

Jan van de Mark

FOTOCOLLAGE KLIJNDIJK

50 JAAR LANDBOUW KLIJNDIJK

Als er een jubileum plaats heeft, kijk je ook altijd terug. Omdat ik uit de landbouw kom, heb ik geprobeerd eens terug te gaan naar de tijd dat het Plaotselijk Nijs uitkwam. Het moge duidelijk zijn dat vijftig jaar geleden de landbouw, net als nu, belangrijk was voor de leefbaarheid van Klijndijk. Alleen de bedrijven zijn bijna allemaal verdwenen. Vooral op veehouderijgebied heeft een kaalslag plaatsgevonden. Voor de duidelijkheid heb ik de huidige huisnummers gebruikt.

We gaan eens rond door Klijndijk en stellen ons voor hoe het er vijftig jaar geleden uitzag. We beginnen op de rotonde, dat toen nog gewoon een kruising was van de N34 met de Melkweg/Slenerweg bij het transformatorhuisje en we gaan richting Valthe. Aan de rechterkant vonden we volgende bedrijven:

- Camping “de Fruithof” Melkweg 2, was toen net als camping begonnen en was tevens een fruitbedrijf. Het fruit werd verkocht vanuit de boerderij aan de Hoofdweg 53.
- Melkweg 14, het huidige Borduurbedrijf Paping, huisvestte het gemengde bedrijf van Adolf en Aaltje van der Veen. Ze hadden vijf koeien.
- Jan en Corry Hossteenge op Melkweg 24, hadden ook zes koeien en akkerbouw. In samenwerking met de familie H. van der Veen hebben ze een aantal jaren prei geteeld.
- Familie Westerink, huidige Melkweg 30, had toen een gemengd bedrijf met zes koeien.
- De familie Berends, op het huidige huisnummer 59, was toen pas gestopt. Ze hadden vier koeien. Tegenwoordig heeft dierenarts Nielen hier zijn praktijk.
- Huisnummer 57, de familie Van der Veen had daar toen een gemengd bedrijf met zeven koeien en daarbij toen 4000 legkippen. Dit bedrijf is één van de vijf die nog bestaat.
- Op Melkweg 25 hadden Jan en Sien Reurink een gemengd bedrijf met vijf koeien.
- We zijn weer terug op de kruising en gaan richting Odoorn en weer terug.
- Vanuit Hoofdweg 53 werd het eerder genoemde fruitbedrijf geleid en vond ook huisverkoop plaats.
- De familie Woering had op Hoofdweg 37 een gemengd bedrijf met zes koeien.
- Op Hoofdweg 11 heeft de familie Hooiveld een akkerbouwbedrijf dat in de loop van de jaren steeds verder is uitgebreid en nog volop in bedrijf is.
- De gebroeders Snoeying hadden een landbouwbedrijf op Hoofdweg 3. Dit bedrijf had ook een aantal melkkoeien.
- Familie Vleems had tot enkele jaren geleden een gemengd bedrijf aan de Hoofdweg 8. Dit bedrijf is verplaatst naar de Zijtak 9, waar ze evenveel koeien hadden als alle veehouders voorheen in Klijndijk met elkaar. Inmiddels zijn er nu geen melkkoeien meer op het bedrijf.
- Het huidige mechanisatiebedrijf Meijering op Hoofdweg 12 was in de zestiger jaren een gemengd landbouwbedrijf van de familie Nijland.
- Aan de Hoofdweg 20 had Jan Kienecker een gemengd bedrijf, waar voorheen ook een grote varkensschuur onderdeel van uitmaakte.

- Jan Scholten had een akkerbouwbedrijf aan de Hoofdweg 24 tegenover de voormalige school. De boerderij is gebouwd door Aafko Braam. De familie Braam is samen met de familie Hilbrands naar de Flevopolder is vertrokken.
- De familie Jan en Aaltje van der Veen had een gemengd bedrijf op de Hoofdweg 26, maar melkte toen geen koeien meer.
- Hoofdweg 28 is het domein van de familie Koopman. Ze hadden tot een aantal jaren geleden een stuk of tien koeien. Nu alleen nog akkerbouw. Dit bedrijf draait nog volop.
- Akkerbouwbedrijf Reinders is gehuisvest aan de Hoofdweg 30. Een groot deel van het bedrijf was een aantal jaren op biologische wijze actief. Er wordt ook loonwerk uitgevoerd en er vindt op grote schaal mestdistributie plaats.
- De gebroeders Jan en Bertus Kienecker hadden zowel op huisnummer 34, als 44 een gemengd landbouwbedrijf en ze deden ook loonwerk voor andere boeren. Ze hadden ongeveer veertien koeien en vollegrondsgroente onder andere spruiten. Bertus is tijdens de ruilverkaveling Slenerstroom verplaatst naar “De Hullen”.
- Op Hoofdweg 36 vond je het gemengd bedrijf van de familie Hilbrands die ook tijdens de ruilverkaveling de Slenerstroom, evenals de familie Braam, naar de Flevopolder zijn vertrokken.
- De familie Hendriks had een bedrijf op Hoofdweg 42 tot de toen-

50 JAAR LANDBOUW KLIJNDIJK

malige ruilverkaveling Slenerstroom en is toen verplaatst naar "de Hul-
len". Er waren ongeveer tien koeien.

- De familie Elling/ Lanting, huidig nummer 48/48 a, had ook een gemengd bedrijf met zeven koeien.
- Op de Odoornerweg had de familie Jeuring een gemengd bedrijf met zeven koeien. Daarvoor was dit een boerderij annex café (Beugel).
- Op de Hoofdweg 77 was het gemengd bedrijf van de familie Draayer gevestigd met zes koeien. Folkert heeft als neveninkomen nog vollegrondsgroente geteeld.
- Willem Frederiks had een landbouwbedrijf op Hoofdweg 65. Dit bedrijf is opgegaan in de ruilverkaveling, evenals het bedrijf van M. Stevens aan de Hoofdweg 32.
- Aan de Zijtak 6 was het gemengd bedrijf van de familie Kool gevestigd

met ook een aantal melkkoeien.

- Aan de overkant van de N34 verderop aan de Zijtak 14 was het bedrijf van Luuk Reinders actief. Zoon Jan, Klijnstraat 21, boert nu op dit bedrijf.
- Op de Zijtak 5 tenslotte was toen het landbouwbedrijf/loonwerk van de familie van Timmeren gevestigd. Beide laatste bedrijven vielen ook onder de schoolkring Klijndijk.

Alle genoemde bedrijven waren toen in staat een gezinsinkomen te genereren. Veelal waren er ook nog een aantal kippen, en in sommige gevallen varkens, aanwezig om aan een inkomen te komen. Van de vijftientig genoemde bedrijven zijn nu nog zes bedrijven actief, terwijl enkele jaren voor het eerste Plaotse-
lijk Nijs uitkwam ook minstens tien bedrijven zijn gestopt. Denk aan familie van Bergen, Jan Ekkelkamp,

Gebroeders Reinders, Teun Reinders en familie Sanders aan de Hoofdweg richting Emmen en R. Manting en familie Schepers aan de Hoofdweg richting Odoorn. De vrijkomende grond werd dan door de overgebleven bedrijven overgenomen. Dit werd mede mogelijk gemaakt door verregaande mechanisatie en ook ruilverkaveling. Zo is de bedrijfsoppervlakte veelal verviervoudigd en de opbrengsten zijn in die 50 jaar soms wel verdubbeld. Aardappelen en suikerbieten van 35 ton tot 70 ton gemiddeld per hectare. De graanopbrengsten zijn ook wel met dertig procent gestegen en de keuze voor andere soorten gewassen heeft ook bijgedragen dat de landbouw nog vooruit kan.

Met name de goede voorlichting, goede scholing, rasverbeteringen en nog betere bemesting hebben bijgedragen aan de ontwikkeling van de landbouw in ons dorp.

FOTOCOLLAGE KLIJNDIJK

ALINA DE ROO

Geboren en getogen als boerendochter in het Westerwoldse Selingerbeetse heeft de liefde, na wat omzwervingen, mij vijf jaar geleden de Hondsrug op getrokken. In april 2013 ben ik officieel aan de Hoofdweg in Klijndijk komen wonen bij mijn partner Bernard Jansen, zijn twee kinderen Isabelle en Felix, twee paarden, twee pony's, één geit, twee poezen en nu nog één kip.

Als boerendochter met hart voor de natuur, dieren en kinderen is er geen mooiere plek dan de plek waar ik nu woon. En dan mag ik daar ook nog mijn beroep uitoefenen want ik heb een praktijk aan huis. In mijn praktijk doe ik mediations en dan kunt u denken aan familie zaken (ruzies), scheidingen en arbeidsgerelateerde zaken. Daarnaast verleen ik psychosociale therapie gericht op zingeving en levensbeschouwing.

Dit laatste is voornamelijk gericht op het ondersteunen van mensen die ervaren dat het leven even niet mee zit. Dit kan gaan om depressies, burn-out of andere gevoelens die

maken dat je even niet lekker in je vel zit of dat vervelende gevoelens je dagelijkse leven verstoren. Eigenlijk zou je kunnen zeggen dat ik elke dag bezig ben met conflicten. Conflicten tussen mensen of mensen met innerlijke conflicten waar ze zelf niet zo goed raad mee weten.

Het is voor mijzelf daarom heel belangrijk om zin in het leven te kunnen blijven ervaren als je dagelijks met conflicten bezig bent. Volgens mij kun je mij betichten van het hebben van een vrolijk, positief en opgewekt karakter. Ik zie snel de lol in van dingen en omstandigheden en zie daardoor ook vaak mogelijkheden en kansen.

Een andere grote bron van inspiratie, rust en zingeving is mijn uit de hand gelopen hobby, zingen. Als vanaf kind ben ik bezig met muziek. Het is ons thuis met de paplepel ingegoten. Vanaf 1992 ben ik echter bewust bezig gegaan met zingen en dan vooral in combinatie met toneelspelen. Vanaf die tijd heb ik als solist veel meegewerkt

aan grotere opera-, operette- en musicalproducties van amateurgezelschappen in Noord Nederland. Daarnaast verleen ik ook graag medewerking aan concerten. Bij concerten gaat het vaak om klassiek repertoire anders dan opera, operette en of musical. Dat kan religieus zijn, bijvoorbeeld de cantates en oratoria, maar ook het wereldlijke klassieke repertoire is mij niet onbekend. Er is zoveel leuke en mooie muziek. Ook ik heb nog niet alles ontdekt.

Met deze achtergrondinformatie kan ik u als lezer verzekeren dat ik het een eer vind dat ik bij het jubileum van onze dorpskrant Ploatselijk Nijs op 15 april mocht optreden. Vanuit deze plek wil ik de mensen van Ploatselijk Nijs heel veel succes wensen met hun fantastische bijdrage aan het dorpsgevoel en dus ook een stukje zingeving in de verdere toekomst.

DOOR ALINA DE ROO

FOTOCOLLAGE KLIJNDIJK

ARCHIEF FOTO'S ERIK BLOKZIJL

REDACTIE DOOR DE JAREN HEEN!

50 Jaar is toch best wel lang, maar als ik naar de bezetting kijk van het aantal redactieleden, lijkt dit heel erg mee te vallen. In het begin (1969) was het eerste en enige redactielid, Klaas Harms met zijn vrouw Henderkien. Zij stonden aan de wieg van 't Plaotselijk Nijs. Niet meteen van start als dorpskrant, maar wel met het idee het lokale nieuws te verspreiden onder de bevolking. Dit besluit werd genomen op een ledenvergadering van de ijsvereniging.

De voorwaarden die werden gesteld waren:

- Informatie over datgene wat leeft in ons dorp;
- Partij- en verenigingsonafhankelijk;
- Voor iedereen door iedereen;
- De redactie beslist plaatsing kopij.

Klaas en Henderkien hebben het zo'n drie jaar gedaan. Na een paar jaar werd de redactie uitgebreid met de heren Gerrit Withaar en Klaas Stam. Gerrit Withaar verhuisde al snel naar elders. Hierdoor zocht Klaas Stam naar versterking. Het waren Jan Woering en Rieks Homan die samen de draad oppakten. Door hun toetreding heeft het Plaotselijk Nijs een stevige basis gekregen. Deze mensen zijn er nooit meer mee gestopt. Tot aan het einde van hun leven hebben zij zich voor de dorpskrant ingezet. Klaas Stam kwam door gezondheidsklachten aan het sukkelen en moest het werk zo langzamerhand overlaten aan Jan en Rieks. Klaas heeft het 17 jaar met veel inzet gedaan. Hierdoor kwam ik (1990) al regelmatig in beeld om te helpen met vouwen en nieten.

Jan en Rieks hebben jaren aan het krantje gedraaid, ja, letterlijk en figuurlijk. In die periode werd alles

op stencil getypt en op de stencil-machine afgedraaid. Zeg wel afgedraaid. Dit ging menigmaal zo ver dat we de inkt achter de oren hadden zitten. Het stencil scheurde af of sloeg dubbel, zodat het met inkt gevulde stencil geplakt moest worden. Oorzaak? Ja, zeg het maar. Het was weer gebeurd.

Jan heeft zich zo'n 20 jaren ingezet voor 't Plaotselijk Nijs. Door het overlijden van Jan moesten we op zoek naar een nieuwe typist(e). Die werd snel gevonden in de persoon van Lieneke Meyer, de vrouw van onze toenmalige kroegbaas Bé. Na een paar jaren verhuisden Bé en Lieneke echter naar Curaçao en zo stonden we weer voor een zoektocht. Gelukkig kwam Hennie Westering ons uit de brand helpen. Helaas was dit ook niet van lange duur, want Hennie en Geert verhuisden naar Sleen.

Inmiddels waren we al overgestapt naar de computer en printer. Iedereen dacht: "oh, een fluitje van een cent. Nu is het maar even". Maar om de nieuwe techniek goed onder de knie te krijgen, glipten er heel wat uurtjes door de vingers.

Hennie heeft het stokje overgedragen aan Jannie Snijders. Jannie had inmiddels al veel ervaring met het werken op de computer. Dit fleurde het krantje helemaal op, de kwaliteit en uitstraling werd bijna professioneel. Door drukke werkzaamheden echter, eigen bedrijf, gaf Jannie ons te kennen dat ze na tien jaar moest stoppen. Wel met dien verstande dat ze zo doorgaan tot het tijdstip dat we een nieuwe hadden gevonden. En ook nu weer waren we blij dat we spoedig een vervanger hadden gevonden.

Inmiddels liet de gezondheid van Rieks te wensen over. Hij vervulde al

bijna geen bijdrage meer aan 't Plaotselijk Nijs.

Hierdoor was ik al tijdig aan het zoeken geslagen wie ons hierin verder mee zou kunnen helpen. Zo had Tineke van Wijk na een oproep al eens een signaal afgegeven van: "Ik wil wel eens wat doen". Soms kwamen we elkaar wel eens tegen en wisselden we van gedachten.

Tineke kwam in 2010 en is nog steeds nadrukkelijk aanwezig. Hoe we hier aan Paula zijn gekomen is wel een verhaal apart. (U kunt Tinus persoonlijk benaderen voor het verhaal.) Maar gelukkig, sinds 2012 maakt Paula Oudshoorn nog steeds deel uit van de redactie.

Inmiddels (2015) is Rieks overleden, maar tot het laatst aan toe was 't Plaotselijk Nijs vanuit zijn stoel onder handbereik. Hij toonde nog belangstelling over de gang van zaken. Ik zei wel eens gekscherend: "Het is Rieks' kraantje". 41 Jaren heeft hij zich hiervoor ingezet, ongelofelijk.

Zo bestaat de huidige redactie, zoals al eerder is geschetst, uit Tineke, Paula en ik. Toch wil ik alle mensen die in loop van al die jaren (en nog steeds) bereid zijn en waren, om bij te springen indien dit nodig was, heel hartelijk bedanken voor die geweldige bijdragen.

ONTMOETING MET ONZE NIEUWE NEDERLANDERS

Ahmad en Heba en hun twee dochtertjes Youdi en Youry ontmoette ik ruim een jaar geleden. Ik maakte kennis met hen omdat ze graag wat wegwijs gemaakt wilden worden. Mensen leren kennen zouden ze fijn vinden, maar het is altijd moeilijk als je uit een vreemd land komt, je de taal niet spreekt en niet weet wat Nederlanders, en in dit geval dorpeelingen, van je verwachten.

Cor Hogenkamp vroeg mij eens om in contact te treden met hen.

Ik ben daar heengegaan en heb hen gevraagd of ze het fijn zouden vinden om Nederlands met mij te oefenen. En zo geschiedde. We hadden eerst een groepje van vier mensen, maar in de loop van de tijd bleven alleen Ahmad en Heba over. Het oefenen met taal doen we nu wekelijks. Dat is buiten de normale lessen om die ze krijgen op het Drenthecollege.

We zitten elke vrijdagmiddag of zaterdagmorgen aan de keukentafel en leren Nederlands praten en lezen aan de hand van de beroemde verhalen van Jip en Janneke. (Voor mij was het ook een eyeopener. Het Nederlands is een erg moeilijke taal om te leren en vooral om het uit te leggen waarom we in het Nederlands bepaalde dingen zeggen) Ook iets over jezelf vertellen in het Nederlands kan soms lastig zijn. De standaardzinnen leren ze wel op school, maar als er iemand eens een keer iets buiten het boekje om vraagt, wordt het al moeilijker.

Ik merk dat ze beiden erg fanatiek zijn en dat ze met de week vooruit gaan in het spreken. Ze vinden het inmiddels ook leuk om contacten te hebben met de Klijndijkers en zo kwam het ook dat Ahmad met de brunch en Kerst Culinair Klijndijk heeft meegeholpen om op te bouwen. Heba heeft bij mij in de keuken meegeholpen met koken en heeft voor de brunch van vorig jaar een heerlijke “tabouleh” gemaakt. Ook dat is een onderdeel van het integreren.

Ahmad en Heba komen uit Aleppo in Syrië. Ze zijn gevlucht voor het oorlogsgeweld om hun gezin een kans te geven op een veilige toekomst. Heba is met haar dochtertje Youdi gevlucht naar Libanon toen ze al zwanger was van haar tweede kindje. Ahmad is ruim vier jaar geleden alleen vertrokken naar Turkije en is via een nare reis – met de rubberboot naar Kos, naar Servië en Macedonië en lopend naar Wenen – en uiteindelijk is hij in Nederland aangekomen. Eerst in het AZC in Ter Apel, daarna in Hoogeveen, naar Stadskanaal, Valkenswaard en een AZC in Putten. Uiteindelijk kwam hij naar Klijndijk.

Zijn dochtertje Youry heeft Ahmad voor het eerst gezien op Schiphol, bij de hereniging met zijn gezin. Ahmad en Heba vertellen dat ze Klijndijk een huis konden huren van Woonservice. Dat hebben ze helemaal opgeknapt. Geschilderd en laminaat gelegd. Youdi, het oudste dochtertje zit op obs “De Weiert” in Odoorn en Youry zit op het Elfenbankje in Klijndijk. Leuk is om te zien dat de kinderen inmiddels stukken beter Nederlands spreken dan hun ouders en dat ze tweetalig zijn. Ze switchen heel gemakkelijk tussen beide talen heen en weer.

Hun verblijf hier is heel anders dan in Aleppo. Het is hier rustig en Aleppo is een drukke stad. Ze vinden vooral de natuur en de bomen heel mooi. En... ze zijn hier veilig. Heba geeft aan dat ze haar familie, maar vooral haar moeder, die achter moest blijven in Aleppo, wel heel erg mist.

Ahmad is blij dat hij hier is en wenst van harte dat de oorlog in Syrië snel stopt en dat ze niet meer bang hoeven zijn voor de veiligheid van hun familie. Ahmad vertelt ook dat hij een minimarkt had in Aleppo en dat hij in Nederland ook graag zou werken in een supermarkt of een andersoortige winkel. Heba heeft een sportopleiding gedaan, toegepast op jonge kinderen en zou natuurlijk ook graag aan de slag gaan als sportdocente bij een sportclub of op een school.

Op de vraag hoe ze tegen Nederlanders aankijken, zijn ze in het begin wat terughoudend. Ze vinden iedereen hier in het dorp heel vriendelijk, maar ze vinden het ook moeilijk om er meer aan toe te voegen.

Wat hen wel is opgevallen is, dat er in Nederland zoveel papieren moeten worden ingevuld. Voor school, voor de kinderen, de dokter etc. Ook valt het op dat hier veel blad te vegen is en dat kan ik me voorstellen wanneer je aan de Melkweg woont. Daar hebben ook de Nederlanders last van. Wat ze ook opvalt, is dat er veel wordt gefietst en dat het water overal is. Wat Heba het meeste is opgevallen, is dat veel mensen hier een hond hebben en niet eentje, maar ook wel meer. Heba houdt honden graag op afstand.

ONTMOETING MET ONZE NIEUWE NEDERLANDERS

Op het laatst kwamen nog de rouw en trouw in Syrië ter sprake en dan zijn er toch wat verschillen. Bij rouw

wordt er snel begraven en daarna wordt er drie dagen gegeten. Na 40 dagen wordt de rouwperiode afgesloten en dan moet de rouw (voor het oog) ook voorbij zijn en gaat het leven verder.

Bij trouwen is het verscheidene dagen groot feest. Zolang het stel nog verloofd is, dragen ze de meisjes de meest mooie en kleurrijke jurken en de ringen rechts, maar na de huwelijksvoltrekking gaan de ringen naar links. Op het feest draagt de bruid

een mooie witte jurk. Het burgerlijk huwelijk in Syrië wordt gesloten bij de rechtbank en ongeveer een week daarna vindt een groot feest plaats.

Inmiddels zijn we een jaar verder met de lessen en ze studeren nog verder om hun Nederlands op een hoger niveau te krijgen. Naast de inburgering, hebben ze alle verplichte examens met goed resultaat afgesloten.

FOTOCOLLAGE KLIJNDIJK

Tinus de Jong, Paula Oudshoorn & Tineke van Wijk

DE REDACTIE

Bedankt! De redactie wil een ieder bedanken die een bijdrage heeft geleverd aan de totstandkoming van deze speciale uitgave van het Plaotselijk Nijs. Tinus de Jong, Tineke van Wijk en (ik) Paula Oudshoorn hopen dat u, de lezer heeft genoten van deze uitgave.

Ook onze dank aan de (vaste) adverteerders, lezers en (oud) bewoners van Klijndijk. En natuurlijk iedereen die heeft geholpen met en aanwezig is geweest bij de viering van de vijftigste jaargang van het Plaotselijk Nijs.

Mocht u woonachtig zijn in de omgeving of als (oud) dorpsbewoner voor de aankomende edities van het Plaotselijk Nijs een leuk idee of een uniek verhaal hebben, dan zien wij het graag, liefst per e-mail (plaotse-lijknijs@klijndijk.info) tegemoet.